

Το Νόημα του Θρόνου

της Ιωάννας Μουτσοπούλου

από την ποιητική συλλογή «Ψυχές της Φύσης»

Οι φωτογραφίες ανήκουν στην ομάδα της Μ.Κ.Ο. “Σόλων”.

www.solon.org.gr

*Εκείνα τα μοναχικά βράδια
που η ψυχή μου απενίζει στο χρόνο
σαν το παρελθόν και το μέλλον να είναι ένα,
μες στην καταλαγή του μόχθου και της αληθιάς,
μες στην εαυτότητα που ψάχνει
τον εαυτό της που διαρκεί,
θυμάμαι τους ήρωες που πάτησαν ανάλαφρα
της γης αυτής τα χώματα
σ' εκείνους τους ξεχασμένους καιρούς,
που οι περγαμνές του χρόνου
τόσο έχουν φθαρεί
που ζέφτισαν τα περιττά στολίδια
και πρότυπα μείναν μοναχά
για θύμηση στο μέλλον.*

Σημεία σοφίας το διάστημα σφραγίσαν,
κρυμμένο πυρ στις διαύγειας τα πεδία,
τροχιές αγάπης ανεξίτηλες
να τυραννάνε το κενό μας,
δημιουργίας κεραυνοί
που φέραν τα πάνω
κάτω στις μορφές
σ' ένα καθρέφτισμα ομορφιάς,
όπλων κηλαγγή σε μάχες μυθικές
που άηλο δεν γινότανε
απ' της αφής το χτύπημα.

Ανάλαφρη περπατησιά μες στις ζωής τους δρόμους
κι η χάρη αυτή του πνεύματος
τα σώματα εσμίληψε
κάτι απ' το πνεύμα να 'χουν,
για να θυμίζουν εδώ στη γη
την άφθαρτη πατρίδα,
με πύρινο αποτύπωμα στ' αόρατου τα βάθη,
στης μνήμης τ' ανεξίχνιαστα πεδία.

Για να θυμούνται οι θνητοί της ευκαιρίας το χέρι
που ανέγγιχτο απόμεινε ανάμεσα στους κόσμους.

*Μα η γη καηιά θυμότανε
τη δόξα που περπάτησε
στο σώμα της επάνω,
και μες στο χρόνο θέλησε τη μνήμη να χαράζει
εκείνων που τη διάβηκαν
με δώρα φορτωμένοι,
τη μοναξιά της σπάσανε ηρωικά περνώντας
τις πύλες της θνητότητας
που στέκονταν οριόρθες.
Κι αν οι θνητοί δεν βγέπανε τα ουράνια τα δώρα,
η γη ωστόσο ήξερε στο βάθος της ψυχής της
και, μες στον πόνο της σιωπής
που απόμεινε στους χρόνους,
σε μνήμης ελπίδα αρπάχτηκε
κι αναμοχλεύοντας τα βάρη
με κουρνιαχτό που απηλώθηκε στους κόσμους πέρα-πέρα
ένα βουνό εγέννησε απρόσιτο στην όψη,
όπου τα δώρα τ' ουρανού κρυφτήκαν απ' τα μάτια
που τίποτα δεν βγέπουνε στις αστραπής τη βλάμψη.*

Σ' αυτές τις άπαρτες βουνοκορφές
οι ηλιαχτίδες παίζουνε στο μαγικό χορό τους
πάνω στο πέπλο το λευκό που ταπεινά την κρύβει,
τη γη που υψώθηκε σεμνά
τους ήρωες να υμνήσει,
κι εκεί, μοναχικά από τους κόσμους της ζωής,
άηχο κάλεσμα απ' της ακινησίας την ψυχή
τα τείχη έσπασε της μοναξιάς της εσώτερης,
που του ανθρώπου η σκέψη έχτισε
γι' αυτό το στήριγμα ζωής
που πάνω του ακούμπησαν
αμέτρητοι ναοί του πνεύματος
που, ενδεές, προσπάθησε πάνω στη γη να χτίσει
ένα πεδίο ομορφιάς όπου καλή να σμίγουνε
τα πάνω με τα κάτω.

*Και το βουνό υψώνεται αυστηρό
γι' αυτούς που έντρομοι αρνήθηκαν τα ύψη,
μα πάνω στη βουνοκορφή το ιερό εστήθηκε
μ' άσπιλα πέπλα της καρδιάς
των όντων που επόθησαν το σμίξιμο εκείνο,
με της αποξένωσης τα κάστρα σωριασμένα
στον βουνού τις απόκρημνες πηλαγιές
και τα μάτια ζέσκεπα απ' την πηλάνη,
τ' αυτιά να ξεκουράζονται στον ηλιαχτίδων το τραγούδι
και τα σώματα να ριγούν σ' απρόσμενη θερμότητα,
όπου ο γήινος ναός ευρήκε το σκοπό του.*